

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **Mgr. F. Š.**, proti žalované: **Vězeňská služba České republiky**, se sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 7. 2018, čj. VS-2409-8/ČJ-2018-801440, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. 1. 2019, čj. 15 A 153/2018-40,

t a k t o :

- I.** Žalobci **se neustanovuje** zástupce pro řízení o kasační stížnosti.
- II.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- III.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce se u Krajského soudu v Ústí nad Labem domáhal zrušení rozhodnutí uvedeného v záhlaví, kterým žalovaná odložila žalobcovu žádost o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, neboť žalobce nezaplatil úhradu nákladů za mimořádně rozsáhlé vyhledávání. Krajský soud dospěl k závěru, že povinným subjektem, a tedy správním orgánem, který zasáhl do žalobcových práv, je Vězeňská služba České republiky se sídlem v Praze. Podle § 7 odst. 2 s. ř. s. shledal, že místně příslušným soudem k projednání žalobcovy věci je Městský soud v Praze, a proto mu věc postoupil.

[2] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti usnesení krajského soudu kasační stížnost. Nesouhlasí s postoupením věci Městskému soudu v Praze, protože za povinný subjekt považuje Věznici Litoměřice, jejíž sídlo se nachází v obvodu Krajského soudu v Ústí nad Labem. Postavení povinného subjektu stěžovatel přisuzuje věznici na základě § 4 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské službě a justiční strážní České republiky (dále jen „zákon o vězeňské službě“), podle něhož je ředitel věznice oprávněn činit za vězeňskou službu právní úkony.

[3] Stěžovatel dále požádal o ustanovení zástupce z řad advokátů a o osvobození od soudních poplatků. K této žádosti NSS sděluje, že podáním kasační stížnosti proti procesnímu rozhodnutí krajského soudu (s výjimkou procesního rozhodnutí, kterým se řízení o žalobě končí) nevzniká stěžovateli poplatková povinnost (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 9. 6. 2015, čj. 1 As 196/2014-19, č. 3271/2015 Sb. NSS). Usnesení o postoupení věci nepochybně je takovým procesním rozhodnutím. Stěžovatele tedy netíží poplatková povinnost. Obdobné závěry dovodil rozšířený senát v citovaném rozhodnutí i ve vztahu k povinnosti být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem. Z kasační stížnosti v této věci jsou zřejmé důvody, pro které ji stěžovatel podal; proto není třeba trvat na tom, aby byl zastoupen advokátem (výrok I tohoto rozsudku).

[4] Kasační stížnost není důvodná.

[5] Otázkou místní příslušnosti soudů k projednání žalob týkajících se žádostí o informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím, které byly směřovány na Vězeňskou službu České republiky, resp. jednotlivé věznice, se soud již zabýval, a to mj. v řízeních, která vyvolal právě stěžovatel (např. ve věcech sp. zn. 4 As 269/2018, sp. zn. 9 As 400/2018 či sp. zn. 10 As 274/2018). Stěžovateli jsou tedy závěry NSS k této otázce známy, proto je soud nyní jen stručně shrne.

[6] Podle § 7 odst. 2 s. ř. s. je k řízení místně příslušný zpravidla ten soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany. Podstatou této věci je určit správní orgán, který je povinen zabývat se stěžovatelovou žádostí o informace, a je tedy tzv. povinným subjektem.

[7] Věznice jsou podle § 1 odst. 4 zákona o vězeňské službě organizačními jednotkami vězeňské služby jakožto orgánu státní správy s celostátní působností. Jelikož jim žádný zákon nevymezuje v oblasti poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím samostatnou rozhodovací pravomoc, nelze je pro účely určení místní příslušnosti soudu považovat za správní orgán. Krajský soud proto správně dospěl k závěru, že správním orgánem povinným projednat stěžovatelovu žádost o informace není Věznice Litoměřice, ale Vězeňská služba České republiky se sídlem v Praze. K projednání stěžovatelovy žaloby je proto podle přílohy č. 2 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů, místně příslušný Městský soud v Praze.

[8] NSS proto zamítl kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[9] Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.); žalované nevznikly v tomto řízení náklady nad rámec jeho běžné činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. února 2019

Zdeněk Kühn
předseda senátu